

Uprostřed koloběhu vidíš samý ženy z fabrik,
který maj se strojem pohlavní styk,
v igelitce fazole a utahaný gesto,
stejně jako já vpitý v tohle město.
Sem jak radnice, holubí hovna, výloha,
more, chci dělat prostej rap, zpívat hory pravdy,
cejtim mozoly, už není času na rozumy,
vemu si Bukovského do cukrárny.
Abych poznal, co je paradox,
abych zaznamenal pro co sem makal,
proudem postupu marně se snažim,
yeah, ustát na parketách režim.
Ničemu nerozumim,
prej se to nemusí, není to povinný,
radikální barvivo školní,
to co ti nevoni je tvoje svědomí
a hovězí myšlení, co se už nějakou dobu nemění.

První mozol, druhej mozol, třetí, stereotyp,
celý bití pak tvrdý jak chleba,
první mozol, druhej mozol, třetí, paradox,
máš jehly na srdci, nevíš co dělat.

První mozol, druhej mozol, třetí, stereotyp,
celý bití pak tvrdý jak chleba,
první mozol, druhej mozol, třetí, paradox,
máš jehly na srdci, nevíš co dělat.

Mám mozoly, z toho co se kolem děje sem v píči,
nejsou to náhody,
já žiju pocity, tím, co mám na srdci,
který mě bolí, bolí, sahám do svědomí.
V hlavě zmatek, kladu si otázku, co sem zač,
řikám si, tak se kurva snaž,
denno denně v hovnech plavu,
problém myju v alkoholu,
čím dál víc problémů, flaška vodky skleněná.
Jedna věta, která nic neznamena,
může změnit hrozně moc,
všechno ztratit, můžeš volat o pomoc,
volám barmane, ať je to na stole, další kolo,
ne že ne, už zase kantáre.
Tedka sem v pohodě, ale jen na tu dobu
než se ráno probudim, proberu, vracim se pomalu, do starejch kolejí, nechápu
nic,
lidi, co nevědí, co je podvědomí.
Lidi, co vidí jen materiální bohatství,
sám si připadám jako člověk, co upadá,
přitom svojí pravdu má,
pravdu zná (pravdu má, pravdu zná).

První mozol, druhej mozol, třetí, stereotyp,
celý bití pak tvrdý jak chleba,

první mozol, druhéj mozol, třetí, paradox,
máš jehly na srdci, nevíš co dělat.

První mozol, druhéj mozol, třetí, stereotyp,
celý bití pak tvrdý jak chleba,
první mozol, druhéj mozol, třetí, paradox,
máš jehly na srdci, nevíš co dělat.